

POCAHONTAS.

door
W. ZIETHE

UTRECHT, J. H. VAN PEURSEM.

POCCA HONTAS

DOOR

W. ZIETHE.

~~~~~  
**TWEDE DRUK.**  
~~~~~

UTRECHT,
J. H. VAN PEURSEM.

POCCA HONTAS.

Aan het hof van koningin Elisabeth van Engeland leefde Walter Raleigh, een moedig en ondernemend man. Hij vatte het voornemen op, in Noord-Amerika, waar zich in dien tijd nog geen Europeanen hadden gevestigd, Engelsche koloniën te stichten, en de Koningin benoemde hem reeds bij voorbaat tot onderkoning over alle koloniën, die hij aldaar zou aanleggen.

Twee schepen werden uitgezonden, om in de gematigde streken van Noord-Amerika een geschikt oord voor eene volkplanting te zoeken. Die schepen kwamen na eene voorspoedige reis aan de kusten van het vergelegene werelddeel aan en namen het land voor Engeland's Koningin in bezit. Het land dat zij gevonden hadden, was schoon en bekoorlijk.

Aan den oever van den inham, waar zij geland waren, verhieven zich bergen, tusschen welke liefelijke dalen werden aangetroffen. Die bergen maakten de grens uit van vruchtbare weidelanden en waren zelven met heerlijke bosschen begroeid. Door de weilanden slingerde zich een riviertje met bevallige oevers. Statige bergen aan beide zijden schreven dat riviertje als 't ware zijn loop voor.

Ook deze bergen waren met schoon geboomte bezet. De wilde wijnstok slingerde zich rondom de boomstammen tot

aan den hoogsten top, vanwaar de ranken weder sierlijk afhingen. Door het dichte loof drong zelfs in den heeten zomer geen zonnestraal. Ontzaglijke rotsen spiegelden zich in het heldere water. Alle struiken zaten vol beziën, en de bosschen waren bevolkt met een tal van vogels, die vroolijk en lustig om de vreemde mannen heen vlogen en met hun gezang de lucht vervulden. Boven die bosschen welfde zich de hemel in een zacht blauw en waaide eene frissche, verkwikkende lucht, die allerlei welriekende geuren verspreidde. De Engelschen verheugden zich over dat schoone land en noemde het ter eere hunner ongehuwde Koningin *Virginie*, dat is: Land der Jonkvrouw.

Nochtans werd eerst onder Elisabeth's opvolger, Koning Jacobus, met de volkplanting in dit land een aanvang gemaakt. In December van het jaar 1606 zeilde een aanmerkelijk getal kolonisten, namelijk 105 man, met drie schepen van Engeland af. De meesten dezer kolonisten waren gewone gelukzoekers, die noch arbeiden konden, noch arbeiden wilden. Zij dachten in Amerika rijke schatten van goud en zilver op de gemakkelijkste wijze te zullen bekomen, en dan zoo spoedig mogelijk naar 't vaderland terug te keeren, om aldaar met die schatten een heerlijk en genoegelijk leven te leiden. 't Waren weêrspannige en trotsche mannen, mannen die van tucht noch gehoorzaamheid wilden weten, en die alleen door eene ijzeren hand in toom konden gehouden worden. Gelukkig had God hun tot hoofd gegeven een jong dapper ridder, kapitein *John Smith*, die met zijn kloeken geest, zijn dapper gedrag en zijn vast vertrouwen op God de stichter en beschermer der kolonie geworden is.

John Smith, geboren in 1579, had tot dusver een veel bewogen leven geleid. Met tien schellingen (6 gulden) op zak was hij uit het vaderland vertrokken en de wijde wereld ingegaan. Ruim drie jaren lang had hij in dienst

der Hollanders het zwaard gevoerd voor de vrijheid der Nederlanden. Daarna had hij zich in de oorlogen tegen de Turken door zijne dapperheid onderscheiden en veel roem verworven. Uit de Turksche gevangenschap, waarin hij, na zwaar verwond te zijn, geraakt was, had hij zich door moed en list weten te bevrijden. Toen was hij door Duitschland, Frankrijk en Spanje naar Noord-Afrika gegaan, waar hij insgelijks krijgslauweren had behaald. Zoo was hij eindelijk in zijn vaderland teruggekomen; hij was nog slechts zeven en twintig jaren oud, maar had reeds eene ervaring van een veertigjarig, veelzijdig beproefd krijgsman. Met al den vurigen ijver, hem eigen, wijdde hij zich aan de onderneming, waarbij hij zich aansloot.

Hij verwierf aanhangers, zocht invloedrijke menschen voor de onderneming te vinden, maakte zich met alles wat er voor noodig was, bekend, en leerde in de eerste plaats van de weinige Noordamerikaansche Indianen, die zich in Engeland bevonden, hunne taal. Zoo werd hij weldra het hoofd van al de kolonisten en de ziel der geheele onderneming. Zoo is hij in waarheid geworden, wat hij nog heden genoemd wordt en wat hem in de geschiedenis van dat land in gezegend aandenken doet zijn: *de Vader van Virgenië*.

In April 1607 kwamen de drie schepen aan den oever van de groote Chesapeake-baai ¹⁾. Zij voeren de monding van een prachtigen stroom binnen, die, naar den koning, *James-* of *Jacobsrivier* genoemd werd. Na 17 dagen werd, dicht bij de rivier en op 10 mijlen alstands van hare monding, eene geschikte plaats voor de nederzetting gevonden. De nieuwe kolonie, die hier gesticht werd, ontving den naam: *Jamestown*, d. i. *Jacobsstad*. In de nabij-

¹⁾ Spr. uit: Sjeesepek-baai.

heid hadden Indiaansche stammen hunne dorpen en jachtvelden. De Engelschen wenschten met hunne bureu in vrede en vriendschap te leven en zonden daarom een gezantschap naar den machtigen *Powhattan*, die door dertig in die streek wonende Indianen-stammen als opperhoofd erkend werd.

Toen de gezanten bij hem kwamen, zagen de wilden hen met donkere blikken aan. Maar de hoofdman verborg zijne eigene bezorgdheid en zeide geruststellend tot zijn volk: „Zij doen u geen last aan; zij nemen slechts een weinig woest land.”

Het eerste, waaraan thans de volkplanters moesten denken, was, hoe zij den eeuwenouden boschgrond tot bouwgrond zouden maken. Dat kostte grooté inspanning en zwaren arbeid. Het onkruid was overal dicht en weelderig opgeschoten. De boomen waren van hard en sterk hout en door ondoordringbare slingerplanten aan elkander verbonden. Het grootste deel der kolonisten hadden in Europa zich in het gebruik van degen of pen geoefend, maar aan het hanteeren van bijl en houweel hadden zij zich niet gewend. Daarbij kwam, dat de zomer heet was en de levensmiddelen schaarsch waren. De inspanning en de ontbering waren oorzaak van velerlei ziekten. In ellendige loofhutten versmachtten de zieken zonder verpleging en hulp. Na zes weken was reeds de helft der landverhuizers gestorven.

In dezen droevigen toestand was het met alle tucht en orde gedaan. Er vormde zich eene partij, die het eenige nog overgeblevene schip in bezit wilde nemen en met het overschot der levensmiddelen wilde weg vluchten. En zie, nu was het John Smith, die door zijn moed en zijne wijsheid de orde herstelde. Hij wist de betergezinde en verstandiger lieden rondom zich te verzamelen en met hunne hulp de ongehoorzamen en bandeloozen te bedwingen. Hij wist het vertrouwen en de achting der naburige

Indianen te winnen, zoodat zij zich bereid verklaarden den volkplanters de noodige levensmiddelen (maïs en koren) te leveren. Tevens wekte hij zijne makkers op, de vruchten des wouds bijeen te zamelen. Toen de winter kwam, leverde de jacht ook rijken voorraad van wildbraad, kortom, hij wist in elken nood steeds goeden raad te geven en verkreeg daardoor zulk een grooten invloed, dat eindelijk allen gaarne en beslist hem gehoorzaamden.

Nadat aldus voor den winter gezorgd was, begaf Smith zich met eenige makkers op weg om het land te onderzoeken, en wèl om de rivier tot aan hare bronnen op te varen. Toen het water eindelijk te ondiep werd, zoodat de grootste booten hare vaart niet konden voortzetten, liet hij ze terugkeeren. Hij zelf waagde het met twee Blanken en twee vroeger gevangengenomen Indianen, in eene lichte schuit nog verder te varen en de wouden te verkennen. In zekeren nacht werden de vijf reizigers plotseling door meer dan twee honderd Indianen overvallen.

De beide Engelschen waren spoedig doodgeslagen. Alleen Smith verdedigde zich met zijne vuurwapenen en zijn zwaard als een leeuw. Naardien hij de twee Indianen, die hij bij zich had, voor verraders hield, bond hij een hunner aan zijn arm vast, om door diens lichaam zijne borst tegen de pijlen der vijanden te beschutten. Daarna trok hij zich terug en loste hij, zoo dikwijls hij kon, zijn geweer op de toeschietende Indianen. De vrees der Wilden voor het dood aanbrengende vuurroer was zoo groot, dat niemand van hen verder durfde gaan. Op eens stortte de held tot ver over de borst in een moeras, dat hij in zijnen ijver niet opgemerkt had. Nu was de ongelijke strijd spoedig geëindigd en Smith een gevangen man.

Onder wild gejubel werd hij door de overwinnaars in het naaste dorp gebracht. Zij dansten rondom hem en hieven dreigend hunne strijdbijlen tegen hem op, om hem daar-

mede te beduiden, welk lot hem wachtte. Smith bad niet om zijn leven. Hij wist heel goed, dat de Wilden niets *meer* verachtten dan laffe vrees voor den dood. Hij bleef kalm; zijn ongeluk scheen hem weinig te bekommeren.

Toen de Indianen genoeg gejubeld hadden, begonnen zij den vreemdeling met nieuwsgierige opmerkzaamheid gade te slaan. De meesten hunner hadden nog nooit blanke menschen gezien. Zijn gelaat, zijn forsche baard en zijne kleederen wekten hunne verwondering op. Ook verbaasden zij zich over zijne onverstoorbare kalmte. Hij daagde hen niet uit, gelijk dappere Indianen deden, wanneer zij gevangen waren; maar evenmin was er eenige vrees bij hem te bespeuren. Zij trachtten met hem te spreken, en hij was bij machte zich aan hen te doen verstaan. De Indianen deden hem allerlei vragen. Toen zij een klein kompas opmerkten, dat hij op reis door de bosschen gebruikt had, vraagden zij, waartoe het diende. Smith liet hun zien, dat de magneetnaald steeds in dezelfde richting wijst, hoe men het kastje ook draaie, en beschreef hun daarna het gebruik er van als wegwijzer te water en te land.

Dit scheen den Wilden allerwonderbaarst toe. Zij hielden de naald voor een levend wezen, dat den Blanken Man dienstbaar is, en zij beschouwden den bezitter ervan voor iets meer dan een mensch. Om deze reden behandelden zij hem zachter, dan zij zeker anders zouden gedaan hebben.

Na eenige dagen vergunden zij hem zelfs eenen bode naar zijne landslieden in Jamestown te zenden. Een nieuw wonder! Inplaats van den bode eene mondelinge boodschap te geven, zond hij een wit blad vol vreemde teekens.

Wat moesten de Wilden, die van schrijfkunst geen begrip hadden, van die teekens denken? Smith werd als een wonderdier van het eene dorp naar het andere gebracht en overal door mannen, vrouwen en kinderen met verbazing aangegaapt.

Eindelijk werd de gevangene bij den opperhoofdman gebracht, opdat deze over zijn lot besliste. Powhattan ontving den blanken man met alle mogelijke pracht en staatsie, ten einde den vreemdeling, die men reeds vreesde, voor zich in te nemen. Hij nam Smith in zijne hut op en verleende hem zooveel vrijheid, als hij maar eenigszins konde, zonder hem gelegenheid tot vluchten te geven.

Ja, hij deed nog meer. Hij beloofde Smith hem als zijn zoon aan te nemen. In zijne hut zouden zooveel vrouwen wonen, als hij maar wenschte te hebben; en zoover zijn oog reikte, zou het land zijn eigendom zijn. Daarvoor moest hij tot de Indianen overgaan en hen in den strijd tegen de Engelschen helpen. De edele Smith wees dit verleidelijk aanbod met beslistheid af. In vrijmoedige en fiere bewoordingen zeide hij tot de vorsten der Indianen, dat het met de zeden zijns volks in strijd was, tegen zijne broederen de wapenen op te nemen en tot een anderen volkssam te behooren. Na deze weigering liet Powhattan de voornaamsten van zijnen stam bijeenkomen om over het lot des gevangenen te beslissen. Allen stemden voor zijnen dood. Hij had geweigerd een vrije zoon der wouden te worden; daarom moest hij sterven. Toen den heldhaftigen man dit besluit bekend gemaakt werd, verried hij noch door blik, noch door gelaatstrekken eenig spoor van vrees of droefheid. Hij hief zijn hoofd onverschrokken omhoog, opdat hij wilde, dat de Indianen ook nog in zijnen dood den Blanken Man en zijn volk bewonderen zouden. Een groote steen werd gehaald, en Smith werd, na gebonden te zijn, daarop gelegd. Het volk — mannen, vrouwen en kinderen — drong te zamen om den dood van den gevreesden Blanke te zien. Eenige mannen, die met de terdoodbrenging belast waren, zwaaiden reeds hunne scherpe, zware bijlen, om den veroordeelde daarmede den schedel in te slaan.

Op eens drong een liefvallig meisje met een luiden gil door de verzamelde menigte heen. Het was *Poccahontas*, de twaalfjarige dochter van den Vorst der Indianen. Zij wierp zich op den gevangene en sloeg hare armen om zijnen hals. Weenende smeekte zij, den vreemdeling te sparen, en liever haar in zijne plaats te dooden. Aan alle zijden heerschte een doodsche stilte, en de Indianen zagen met de hoogste verwondering naar het liefvallige kind. Zij durfden haar bedrijf voor een werk van den Grooten Geest houden. Powhattan zelf werd door de beden en tranen zijner dochter geroerd, dat hij de gevangene het leven schonk. Smith wilde zijne beminnelijke redster, die hij tot dusver nog nooit gezien had, zijn hartelijken dank betuigen; maar toen hij naar hare hand greep, liep het meisje snel weg, en verloor zij zich onder de verbaasde menigte.

Kort daarop gaf Powhattan zijnen gevangene de volle vrijheid weder, en deze ijldde aanstonds naar zijn makkers terug, door welke hij met gejubel begroet en ontvangen werd. Maar hier wachtten hem nieuwe zorgen en moeilijkheden. De meerderheid der volkplanters waren weder met een geest van bandeloosheid en ongehoorzaamheid vervuld. De burgeroorlog woedde in de nauwelijks gestichte kolonie. De levensmiddelen waren verbruikt of bedorven, en de honger met al zijne verschrikkingen bedreigde de jonge nederzetting. Smith zelf twijfelde of nog redding en hulp mogelijk zou zijn. Met diepe droefheid zag hij het trouwige oogenblik te gemoet, waarop hij met zijne makkers op gebrekkige vaartuigen de nederzetting verlaten en naar Europa terugkeeren zou. Maar zie op het beslissende oogenblik komt plotseling op zekeren avond een jeugdig meisje met eenige vrouwen en maagden bij hen. Zij draagt een zwaar pak op hare schouders; zij, die haar vergezellen, doen dit ook. Niettegenstaande de duisternis herkent zij

den aanvoerder, en legt zij haren last aan zijne voeten neder. Hare gezellinnen volgen haar voorbeeld. De korven zijn gevuld met allerlei levensmiddelen: maïs, wildbraad, vruchten en dergelijke. Verbaasd en verheugd herkent John Smith zijne edele redster, de liefvallige Poccahontas.

Maar vóór hij haar nog kan danken, is zij weder verdwenen.

De uitgehongerde Europeanen maken snel gebruik van de onverwachte en welkome gaven en de jeugdige volkplanting is door het Indianen-meisje andermaal gered.

Ook later zag Smith zich nog meermalen genoodzaakt naar de Indianen te gaan en levensmiddelen voor de kolonisten te koopen. Op een dezer zwerftochten kwam hij weder in nieuwe gevaren. Powhattan wilde bij een bezoek, dat Smith met genoemd doel hem bracht, dezen overhalen om zijne wapens in de boot achter te laten, omdat zij goede vrienden waren. Doch Smith doorzag het boosaardig doel des hoofdmans, en legde zijne wapenen geen oogenblik uit de hand. Het was reeds donker geworden, toen Poccahontas plotseling bij den vreemdeling verscheen. Zij vertelde Smith, dat haar vader hem en zijnen vijftien reis-makkers een maaltijd zou zenden, maar hen, wanneer zij rustig en zonder argwaan zaten te eten, met zijne geheele krijgsmacht wilde overvallen en dooden. Smith wilde zijne redster gaarne eenige kleine geschenken tot bewijs zijner dankbaarheid overhandigen; maar het jonge meisje weigerde met alle beslistheid die aan te nemen. Zij zeide, dat zij reddeloos sterven moest, indien zulke geschenken bij haar gezien of gevonden werden. En nu liep ze in allerijl en alleen weg, gelijk zij gekomen was. Smith volgde haren raad niet op, hij vluchtte niet, omdat dit met zijn dapper gemoed streed. Hij besloot rustig te blijven, en af te wachten wat geschieden zoude. Het duurde niet lang, of er kwamen ook een aantal mannen met groote schotels vol spijs. Zij deden alle moeite, en dat wel onder vele

verzekeringen van hunne vriendschap en liefde, om de wapenen der Engelschen in handen te krijgen. Maar dit gelukte hun niet. De hoofdman liet hun eerst de meegebrachte spijzen proeven, om zich op deze wijze voor vergiftiging te vrijwaren, en zond hen toen naar Powhattan terug, met de boodschap, dat hij met zijne plannen goed bekend was en zijnen aanval afwachtte. Zij gingen; maar in den loop van dien nacht kwamen herhaalde malen afzonderlijke troepen Indianen, om te zien, of de gevreesde man sliep of niet. Smith bleef met zijn volk den ganschen nacht onder de wapenen, en daardoor durfden de vijanden, niet-tegenstaande hunne overmacht, geen aanval wagen.

Wat wij hier verteld hebben, is later nog meermalen geschied. Wanneer de honger de kleine nederzetting overvallen en vernielen wilde, kwam Poccahontas spoedig een rijken voorraad levensmiddelen bezorgen. Wanneer de Indianen nieuwe moordaanslagen tegen de Blanken beraamd hadden, kwam het jonge meisje hare vreemde vrienden in allerijl er van verwittigen en hen waarschuwen. Maar telkens was zij even spoedig verdwenen, als zij gekomen was.

Ja, waarlijk, deze dochter van Virginië is eene geheimzinnige gestalte. Zij voelt zich aangetrokken door de Blanken, die nochtans haren stam en haar volk den ondergang zouden aanbrengeu. Zij trotseert alle gevaren, om de mannen te redden, die de vrijheid en de bezittingen harer landslieden bedreigden. Het is alsof eene geheime verwantschap haar hart tot de Blanken neigt, voor welke zij onvermoeid waakt en zorgt. Waarschijnlijk heeft zij deswegens in haar gemoed menigen bangen en zwaren strijd gestreden. De barmhartigheid en de kinderliefde worstelden zeker dikwijls met elkander in haar jeugdig hart. Maar het medelijden jegens de bedreigde vreemden kreeg telkens weder de overhand. Zoo ergens, dan vinden wij in dit jeugdige Indiaansche meisje het bewijs voor het

woord des Apostels: „Want wanneer de Heidenen, die de wet niet hebben, van nature de dingen doen, die der wet zijn, dezen, de wet niet hebbende, zijn zichzelf een wet, als die betoonen het werk der wet geschreven in hunne harten, hun geweten medegetuigende, en de gedachten onder elkander hen beschuldigende, of ook ontschuldigende. (Rom. II: 14, 15).

John Smith werd op zekere reis gevaarlijk gekwetst door eene ontploffing van het buskruit, dat hij bij zich had. Hij moest naar Engeland terugkeeren, om zich aldaar van zijne wonden te laten genezen, en een ander man trad nu aan het hoofd der nederzetting. Maar ook thans was het weder Poccahontas, die de bode des vredes tusschen de Europeanen en de Indianen zou zijn en den band tusschen de kinderen der Oude en der Nieuwe Wereld zou aanknoopen. Op een strooptocht werd zij op listige wijze door de Engelschen gevangengenomen. Het verlies der geliefde dochter smartte den ouden Powhattan diep. Hij bood een aanzienlijk losgeld, om zijn kind terug te bekomen. Maar de Engelschen meenden hem nog grootere en hardere voorwaarden te kunnen afpersen. De trotsche man verachtte dezen koophandel en heeft zijne dochter nooit wedergezien. Poccahontas zelve werd door de Engelschen goed behandeld. Zij lieten het Indiaansche meisje in het Christendom onderwijzen. Zij nam het dierbare Evangelie met graagte en blijdschap aan. Zoo was er nog geen maand verloop, of zij stond reeds voor het doopvont in de kerk van Jamestown, om zich te laten doopen. Deze kerk, die toen de eenige in Virginië was, paste juist bij de wildernis, waaruit het meisje kwam. Het dak rustte op ruwe en onbehouwen zuilen van pijnboomenhout. Het doopvont was een boomstam, die met vuur en met behulp van de bijl uitgehold was. Poccahontas zeide in tegenwoordigheid van vele kolonisten aan den afgodendienst

haar volks vaarwel, beleed haar geloof in Jezus Christus en werd gedoopt. En dus is zij de *eerste* onder de Indianen van Noord-Amerika, die het Christendom aangenomen heeft. Zoo lang zij onder de Europeanen vertoefde, zweeg alle tweedracht tusschen de Blanke en de Roode mannen.

Powhattan zelf, haar grijze vader, was den oorlog moede geworden. Hij liet aan de Hoofden der nederzetting zeggen: „Wij hebben van den oorlog nu genoeg gehad. Aan beide zijden zijn er reeds te veel gevallen. Met mijnen wil moet dat niet meer geschieden. Ik heb mijn volk geboden vrede te bewaren. Ik zou gaarne mijne laatste dagen in rust eindigen.” Het grijze Indianen-opperhoofd heeft woord gehouden en is in vrede gestorven.

Pocahontas leefde nu als christin onder de Blanken.

De roem van de vrome en schoone Indiaansche maagd drong zelfs tot het vergelegene Engeland door. De Koning zelf begeerde haar te zien. De Gouverneur zond haar daarom in het jaar 1616 derwaarts en berichtte daarbij meteen: „Al ware het maar om het behoud dezer *éne* ziel, zoo zouden mijn tijd, mijn arbeid en mijn verblijf alhier goed besteed zijn geweest.” De dochter van Virginië wekte in Engeland de verbazing en bewondering van allen, die haar zagen. Alle harten bracht zij in verrukking door hare eenvoudige liefalligheid en ongekunstelde minzaamheid, waarmede zij zich kalm en waardig in een haar geheel vreemden kring bewoog. Zij ging over de woelige straten en door de prachtige kamers, die men haar had aangewezen, met den zelfden lichten tred en hetzelfde lachje, waarmede zij eens de bosschen van haar vaderland was doorgetrokken. John Smith, die toen nog in Engeland was, wendde in een smeekschrift, dat nog aanwezig is, zich voor haar bij de Koningin. Het smeekschrift werd door de Koningin gunstig en vriendelijk aangenomen. Eene aanzienlijke dame, Lady Delaware, werd aangesteld om de

jeugdige Indiaansche prinses tot gezelschapsjuffrouw en gids te dienen. Ook aan het hof werd Poccahontas bewonderd en dikwijls genoodigd. De deftigheid, waarmede zij zich ook in de hoogste kringen bewoog, en hare bijzondere minzaamheid maakten ook hier een grooten indruk op allen, die haar zagen.

Ook John Smith kwam zijne edelmoedige redster wederzien. Poccahontas noemde hem: „Mijn Vader!” Deze groet is de hoogste eer, welke de Indianen plegen te bewijzen.

Smith weigerde die eer, „omdat zij een koningsdochter was en hij den toorn van den koning van Engeland duchtte”. Maar zij antwoordde met waardigheid en minzaamheid: „Ik zeg u, dat ik u Vader zal noemen en gij moet mij kind noemen; dit blijft voor altijd afgesproken.”

Toen Poccahontas omstreeks een jaar in het vreemd land geweest was, verlangde zij zeer naar haar geliefd vaderland terug. In de lente van 1617 wilde zij de terugreis aannemen. Maar de Heere had anders over haar besloten.

Zij zou de bergen, de bosschen en de rivieren van haar aardsch vaderland niet wederzien. Londen's mistige dampkring had hare eens zoo bloeiende gezondheid geknakt. In de stad Gravesend werd zij ziek, juist toen zij zich op het schip wilde begeven, dat bestemd was, om haar naar de kusten van haar vaderland terug te brengen. Zij stierf op twee en twintigjarigen leeftijd, in den bloei harer schoonheid en jeugd. Was zij in haar kortstondig leven doorgaans eene bruid des vredes geweest, de God des vredes verleende haar ook vrede in hare smartelijke ziekte en in haar sterven. Was zij voor velen een reddende engel geworden, zij werd zelve van alle kwaad gered door het geloof in den eeuwigen Redder en Heiland, Dien zij door genade gezocht en gevonden, en in het geloove gekend en beleden had.

John Smith is later uit Engeland naar Virginië terug-

gekeerd. Het is hem hier niet voorspoedig gegaan. Pijnlijke wonden en bittere ondank waren het loon, dat hij voor zijne groote diensten ontving. Voor al de offers, door hem gebracht, en voor al de gevaren, door hem doorgestaan, ontving hij geen voet breed grond, zelfs niet het huis, dat hij zelf gebouwd, of den akker, dien hij met eigen handen geplant had. Hij ontving geen ander loon, dan het getuigenis van zijn goed geweten en de roem zijner daden.

Hij is de vader van Virginië, de man, die het eerst het Engelsche volk naar de Vereenigde Staten van Noord-Amerika overgebracht en een schoon land voor het Christendom en de werkzaamheid der Europeanen gewonnen heeft. Deze verdienste zal en moet hij hebben. Niemand mag hem die betwisten. Ieder moet hem die geven. Maar wie aan dezen wakkeren man en zijn verdiensten denkt, vergeete evenmin de liefvallige Indiaansche Maagd, die reddend en behulpzaam hem ter zijde stond. Zij heeft den vrede gevonden door het geloof in den Vredevorst. Zij rustte dan ook in vrede tot aan den grooten dag der opstanding — die edelmoedige, die liefdevolle Poccahontas!
